

[Hanne Reintoft.]

og talt om grundige forberedelser, og så må jeg, når nu statsministeren står op og snakker videre om grundige forberedelser, spørge: hvad er det blevet til? Man har hele tiden sagt, at man skulle afvente dit, og man skulle afvente dat. Hvad er det for en grundighed, hvad er det for forberedelser, hvad er det, vi gør? Det eneste nye — og triste nye — i regeringens politik er faktisk de stadige påskud til at afvente og til at udskyde, påskud, der går på, at man ikke skal forstyrre her og dér, men som i øvrigt fra minister til minister er i modstrid med hinanden.

På ét punkt er det nemlig virkelig lykkes statsministeren at demonstrere hele uoprigtigheden og meningsløsheden i denne taktik. Statsministeren henviser nu til, at man bl. a. — og det mener statsministeren flere andre lande vil gøre — må afvente forhandlingerne mellem USA og Sovjetunionen om begrænsninger i de strategiske våben, SALT-forhandlingerne. Disse forhandlinger, hvis betydning vi ikke underkender, mens vi med ængstelse ser på, at USA er ved at få dem til at bryde sammen på grund af sin udvidede krigsførelse, har ikke på noget tidligere tidspunkt hindret regeringen i at tage en mere positiv stilling til den europæiske sikkerhedskonference. Enten ved statsministeren ikke, hvad udenrigsministeren gør, eller omvendt, for det fremgår sort på hvidt af kommunikøet efter udenrigsministerens Moskvaforhandlinger, at man går stærkt ind for en sikkerhedskonference og samtidig udtaler sin glæde over de påbegyndte SALT-forhandlinger. Man udtrykker fra dansk side i den sammenhæng sin store tilfredshed med, at der er indledt forhandlinger mellem Sovjetunionen og USA om begrænsning af de strategiske kernevåben, og siger, at det er den danske regerings håb, at disse betydningsfulde forhandlinger vil føre frem til positivt resultat. Når det i november var muligt at gå ind for både sikkerhedskonferencen og SALT-forhandlingerne og gentage det ved udenrigsdebatten i februar,

hvorfor skal disse forhandlinger så nu bruges som påskud til at udsætte en sikkerhedskonference? Logikken er faktisk umulig at få øje på — jeg ved ikke, om statsministeren kan se den selv.

Lige så ulogisk er det — og det hørte vi jo gentaget nu — at forbundskansler Willy Brandts forskellige forhandlinger med forskellige lande, meget spæde og svage forhandlinger, skal bruges til at udsætte forberedelserne til denne sikkerhedskonference. Regeringen har jo ligesom andre lande erkendt, at det tyske spørgsmål ikke kan og ikke bør være emne for den første sikkerhedskonference. Hvorfor skal den vesttyske regerings forskellige manøvrer så nedsætte tempoet i den europæiske udvikling? Vi skulle faktisk tværtimod søge at styrke den almene europæisk sikkerhed, så de farer, der stadig væk udgår fra militaristiske kredse i Tyskland, mindskedes eller overvandt.

Der er nu gået 25 år siden den anden verdenskrig, og der har stadig ikke været holdt en konference af de europæiske stater for at sikre en stabil fredsordning i vores verdensdel. Anden verdenskrig kunne netop undlæses, fordi der ikke var oprettet en kollektiv sikkerhedsordning. I stedet for eftersnakken og defaultisme burde statsministeren, der dog har oplevet dette, drage lære af de historiske erfaringer, det er ikke for tidligt. Jeg er enig i ministerens udtalelser forleden om, at det er noget, der kræver alles indsats, at bevare freden — det gælder også en dansk statsminister.

Den opdeling i militære blokke, som NATOs oprettelse bærer ansvaret for, er ikke og kan ikke være en stabil fredsordning. NATO-politikken fører fortsat til stadige forøgelse af rustningerne under anvendelse af terrorbalancens falske filosofi, og det er stadig et faremoment, at NATOs største militærmagt i Europa, Vesttyskland, fortsat ikke vil anerkende de eksisterende grænsers ukrænkelighed og DDRs eksistens. Det var jo ikke rigtigt, som udenrigsministeren sagde det i debatten i februar, at man kunne diskutere de forskellige europæiske